

forbyde Jagten paa Søn- og Helligdage. Derimod skal jeg ikke have noget imod, at der i Loven indføres en Paragraf, hvorefter Jagt i Fællesskab paa Søn- og Helligdage skal være forbudt, hvilket allerede er Tilfældet nu. Som sagt, det vilde for mange Jægere, nemlig dem, der kunne holde Søndag hele Ugen, være en Fordel at saa indført Forbud mod Jagt paa Søn- og Helligdage, thi efter min Mening vilde derved med et Slag de tre Fjerdedele af Jægerne være ubelukkede fra at gaa paa Jagt; men da jeg, som jeg i Begyndelsen af mit Foredrag udtalte, lægger Hovedvægten ved Jagten paa den sunde Bestæftigelse, vil jeg naturligvis gerne have, at saa mange som muligt tage Del deri, og derfor er jeg imod den nævnte Bestemmelse.

Der er en anden Bestemmelse, som ogsaa er egnet til at indskrænke Jagten, men ganske vist kun for enkelte. Det kan gerne være, at den netop er indført for at vise Upartiskhed, at det ikke blot er de små, men ogsaa de store Herrer, man vil til Livs. Det er Bestemmelsen i § 16, hvorefter det forbydes at holde Jagt med Mynder. Regeringsforslaget er det foreslaaet, at man kun maa holde Jagt med Mynder, naar man har et samlet Terrain, hvorpaa der hviler 200 Tdr. Hartkorn. Det synes nu at være rimeligere at sætte et Areal af 2, 3 a 4000 Tdr. Land end at sætte en Begrænsning med Hartkorn. Smidlertid ligger det vist i, at det saaledes har været tidligere, og at man ikke har villet forandre det. Smidlertid forekommer det mig som sagt rimeligt at sætte en Arealbestemmelse; men af Landstingets Udvalg er det foreslaaet, at man rent skulde forbyde Jagten med Mynder, og det er ogsaa vedtaget af Landstinget. Udvalget har gjort opmærksom paa, at det ikke blot er slet af humane Hensyn. Jeg tror i det hele, at man har misbrugt dette Ord: „human“ ved denne Lov; man mener dyrevenligt; men jeg skal gøre opmærksom paa, at det forekommer mig ikke, at det er Tilfældet, at man har taget et saadant Hensyn. Det er som sagt netop paa Grund af, at der forlanges et saa meget stort Areal, kun ganske saa store Herrer, der ere i Stand til at jage med Mynder, og de maa sætte et meget stort Apparat i Gang, de maa anskaffe en hel Del Hunde, som stadig maa holdes i Dressur, da Hundene ellers ikke kunne tage Haverne. De maa holde en Del Foll til disse Mynder, og de maa ogsaa holde en Del Heste, efter som den største Fornøjelse for Jægerne bestaar i at ride i Selskab efter Mynderne. Men naar dette store Apparat skal sættes i Gang, maa vedkommende ogsaa sørge for, at der paa Ejendommen

er en Del Harer. Den Harebestand, som i Almindelighed er paa Ejendommen, vil han, naar han skal anskaffe dette store Apparat, ikke være tilfreds med, fordi han risikerer, at han, naar han rider ud med det store Apparat eller et Jagtselskab, kan ride i lang Tid, inden man rejser en Hare; der maa altsaa sørges for, at der er mange Harer. Hvis en Mand saaledes har 50 Harer paa Jorden, vil han, naar han indretter et saa stort Apparat, drive det til at have 500 Harer maaste, og af dem vil han saa i Aarets Løb tage 20 til 30, man tager nemlig kun et Par Stykker hver Gang, der rides ud, Jagten bestaar mest i en Ridesfornøjelse. Nu siger jeg, at vil man forbyde den Jagt med Mynder, kan jeg ikke se, det bliver saa dyrevenligt, thi derved bringer man Harebestanden ned til det tidligere. Altsaa i Stedet for at man nu har — det er kun et Tal, jeg tager eksempelvis — 500 Harer paa et saadant Terrain, hvoraf man tager 20—30 om Aaret, vil man, naar man afskaffer hele dette Apparat, reducere Hareantallet til 50, og af disse, som man tager Livet af, bør maaste kun en Tiendedel ved Skydning, og at det skal være human, kan jeg ikke se. Der er jo desuden ogsaa noget andet ved denne Bestemmelse, som ikke forekommer mig human, nemlig at man tager Brødet ud af Munden paa de Foll, som disse store Herrer have til at holde disse Mynder. Det er ganske sikkert ikke mange, eftersom det kun er nogle enkelte, der holde Mynder, men de have nogle Betjente til at holde deres Mynder og nogle Betjente til at holde paa Jagten, saaledes at der kan være nogle Harer. Disse Foll tager man altsaa Brødet ud af Munden paa. Jeg skal desuden gøre opmærksom paa, at de Foll, som ville gaa paa Myndejagt, kunne gøre det trods denne Bestemmelse. De kunne tage over Sundet; der er Klubber, hvor man tager Haren med Mynder, baade ved Malmø og Helsingborg, og de Benge, man vilde anvende her i Landet til denne Jagt, kan man lige saa godt anvende derovre. Det hele har meget liden Betydning, men de Argumenter, der anvendes for Myndejagtens Afkaffelse, holde efter min Mening ikke Stik, værtimod. Der er endvidere sagt, at Myndejagten bidrager til Uddannelsen af professionelle Krybskytter. Der siges i Landstingets Betænkning, at disse Krybskytter lære ud om Matten med et Par dresserede Mynder, som de slippe paa det Sted, hvor de kunne vente at træffe paa Vildt, og Mynderne indfange da Vildtet. Det er smidlertid slet ikke rigtigt. Man kan ikke bruge Mynderne dertil. Mynden jager